

Sygn. akt III A Uz 157/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

w składzie:

Przewodniczący SSA Kazimierz Josiak (spr.)

Sędziowie: SSA Barbara Staśkiewicz

SSA Barbara Ciuraszkiwicz

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2012 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku E. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość emerytury

na skutek zażalenia E. H.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 29 lutego 2012 r. sygn. akt V U 908/11

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Opolu w punkcie I na podstawie art. 199 § 1 pkt. 2 kpc odrzucił odwołania wnioskodawczyni E. H. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 21 marca 2011 r. i z dnia 23 marca 2011 r., w punkcie II nowy wniosek o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem lat: 1979 i 1989 z lipca 2011 r. przekazał organowi rentowemu celem rozpoznania i w punkcie III w oparciu o art. 98 kpc i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349) zasądził od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego kwotę 60,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wnioskodawczyni zaskarżyła punkt I i III powyższego postanowienia, podnosząc, że nie uwzględniono nowych dowodów oraz nie dopuszczono dowodów z akt emerytalnych. Nadto nie uwzględniono błędów popełnionych przez organ rentowy.

Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, pomimo powagi rzeczy osądzonej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawczyni jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt. 2 kpc sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku, albo została już prawomocnie osądzona.

Z kolei po myśli art. 366 kpc prawomocny wyrok Sądu ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Innymi słowy, o wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga nie tylko sama tożsamość stron, ale równocześnie tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Dopiero kumulacja obu tych przesłanek przesądza o wystąpieniu powagi rzeczy osądzonej prowadzącej do nieważności postępowania.

Należy podkreślić, że powaga rzeczy osądzonej ma miejsce w przypadkach, gdy uprzednio zapadło prawomocne rozstrzygnięcie dotyczące tego samego przedmiotu postępowania, toczącego się między tymi samymi stronami. Przy czym granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa przedmiot rozstrzygnięcia sądu i podstawa faktyczna tego rozstrzygnięcia.

Z akt sprawy wynika, że organ rentowy wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 21 grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt V U 1049/09, wydał decyzje w dniu 21 marca 2011 r. i w dniu 23 marca 2011 r. W decyzjach z dnia 21 marca 2011 r. przeliczył emeryturę wnioskodawczyni w wysokości proporcjonalnej i w wysokości pełnej od dnia 1 listopada 2006 r. – daty określonej wyrokiem Sądu, w których ustalił podstawę wymiaru świadczenia z lat 1971-1980 i ustalił wwpw na 72,23%, natomiast w decyzjach z dnia 23 marca 2011 r. przeliczył emeryturę wnioskodawczyni w wysokości proporcjonalnej i pełnej od dnia 1 lutego 2008 r., to jest od daty określonej w/w wyrokiem Sądu, w których ustalił podstawę wymiaru świadczenia z lat 1971-1980 i ustalił wwpw na 93,29%.

Należy podkreślić, że zaskarżone decyzje organu rentowego wykonują prawomocny wyrok Sądu Okręgowego, wobec czego nie mogą być poddane ponownej merytorycznej ocenie. Tym bardziej, że wnioskodawczyni, wnosząc odwołanie od tych decyzji, nie dołączyła żadnych nowych dokumentów. Nie kwestionowała również prawidłowości wykonania przez organ rentowy w tych decyzjach w/w prawomocnego wyroku. Natomiast zarzuciła, że decyzje te nie uwzględniają jej faktycznie uzyskiwanych dochodów z lat 1970-1979. Należy podkreślić, że skoro decyzje te mają charakter wykonawczy, czyli wykonują prawomocny wyrok, to powtarzają one w istocie wskazania zawarte w tym wyroku. Tak więc okoliczności te świadczą o tym, że prawidłowo Sąd pierwszej instancji uznał, że w sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Tym bardziej, że sama wnioskodawczyni w zażaleniu domagała się merytorycznego rozpoznania sprawy, mimo istnienia powagi rzeczy osądzonej, co jak wyżej wskazano jest niedopuszczalne.

Co prawda wnioskodawczyni w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji dołączyła: pismo niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 13 maja 2011 r. i wniosek z dnia 27 lipca 2011 r. o przeliczenie świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń z lat 1979 i 1980 w oparciu o dokument Rp-7 z dnia 22 lipca 2011 r. Jednak Sąd Okręgowy wniosek ten wraz z w/w dokumentami przekazał organowi rentowemu do rozpoznania i wydania decyzji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny we Wrocławiu na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc oddalił zażalenie E. H. jako bezzasadne.